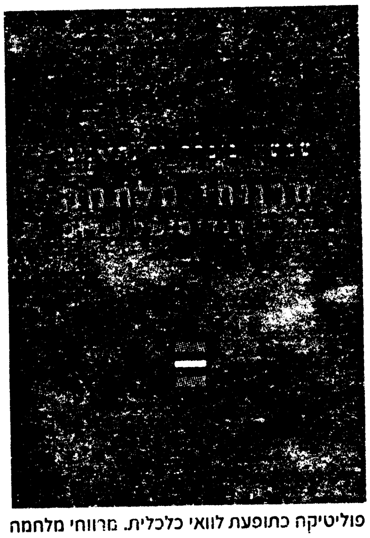
העולם שייך לעשירים

מדוע קמה תנועת מחאה מזרחית, או תהליך שלום עם הפלסטינים. ''מרווחי מלחמה לדיבידנדים של שלום'' חושף את ישראל כמריונטה של בעלי ההון

קוראים יקרים, נא להדק חגורות (האוצר מנפנף בגזירות) והבה נצא למסע מופלא בעקבות הקפיטליזם הישראלי והכסף האבוד. נתחיל בהנחה שההפרדה בין פוליטיקה לכלכלה מסולפת ומגמתית ונועדה לטשטש את המציאות העממית "בעל המאה הוא בעל הדעה", קרי: הפוליטיקאים הם לא הרבה יותר ממריונטות בידיהם של אילי ההון (ובאוניברסיטאות מתעקשים, משום מה, להפריד בין כלכלה למדע המדינה). חשבתם שתנועת תמ"י ייצגה בשנות השמונים את מקופחי עדות המזרח? אז בואו נגלה לכם שמימן אותה אחד נסים גאון, בעל מלון הילטון בז'נבה ועסקים חובקי עולם. אותו גאון גם דאג להפלת הממשלה ולהקדמת הבחירות ב־84', פשוט כי לראשי ממשלת הליכוד לא התחשק לחתום לו על ערבות בניגריה. אנקדוטה זו מוקדשת בהוקרה למי שהאמין שהממשלה נפלה כי ל"עם" נמאס ממלחמת לבנון ומהאינפלציה הדוהרת. לאחר בחירות 84' הוקמה "ממשלת אחדות", ולכן, מן הסתם, יוצגו בה יותר בעלי הון. ומה גרם ללבלובי השלום בשנות התשעים? רמז: לאוטמן מעביר מפעלים לירדן, ובהכללה: אילי ההון הגיעו אחרי 25 שנה למסקנה שהשטחים הם נטל ולא הזדמנות נדל"נית.

פוליטיקה כתופעת לוואי כלכלית. מרווחי מלחמה

ביכלר וניצן ממפים באופן מזהיר על פני כ־500 עמודים את יחסי הכוח בממשלת ישראל לדורותיה ואף בימי המנדט, וכן את הממשל האמריקני במאה ה־20 והמתעשרים החדשים ברוסיה הפוסט־קומוניסטית (שזרועם הארוכה מגיעה, לא תאמינו, עד ישראל הקטנה).

הערך הטמון במידע הכלכלי חורג מתחום הטריוויה ומבהיר את שליטותה של "קואליציית הנפט והנשק" בפוליטיקה האמריקנית והישראלית. בהבר'ה הטובים נכללות פירמות כמו "ג'נרל דיינמיקס", "לוקהיד־מרטין", "אקסון", "בכטל", והרוקפלרים מזכירים לקורא התמים שלא נותר מהם רק מוזיאון בירושלים. עם תאגידי הנשק והנפט לא כדאי להסתבך, כי הם עלולים לשכנע את הסנטורים לשלוח את המפציצים והמרינס למפרץ כדי להכות בסדאם חוסיין בשם הדמוקרטיה והחופש, וגם בשם אלפי החללים העירקים.

הקפיטליזם תומך כידוע בהפרטה, הרי לא ייתכן שערת פקידים שותי תה מההסתדרות תנהל את המשק. אך, אבוי, מגלים לנו המחברים, הפרטה היא לא יותר ממסירת נכסי מדינה בחצי חינם לידיהם של המקורבים למיניהם, אלה שדם כחול זורם בעורקיהם ו/או פלאפלים וחרבות מעטרים את מדיהם. קריסת הבורסה ב־83' לא גרמה לאילי ההון לקפוץ מהגג, אלא לחכך את כפות ידיהם בהנאה, והאזרח הקטן נאלץ, כרגיל, לשלם בגדול. גדולתו של הספר טמונה בהסבר שמציעים המחברים לכל תופעה בולטת במשק הישראלי (אינפלציה, בורסה, הפרטה, מיסוי) מאז קום המדינה, וגם להתפתחויות פוליטיות (שלושת המהפכים והקמת מפלגות). הפרק הראשון עוסק בתיאוריה כלכלית ובהפרכת דבריהם של פקידי האוצר ובנק ישראל באמצעות דוגמאות היסטוריות. פרק זה מצריך מאמץ אינטלקטואלי ומכוון בעיקר לאנשים בעלי רקע כלכלי. בהמשך יש מעט תיאוריה והרבה היסטוריה מאלפת, ולא של המנצחים. הספר "נו לו־גו", שגם הוא עוסק בניצול הרוב בידי המיעוט, עוסק במותגים ובמה שמסתתר מאחוריהם. ביכלר וניצן מעדיפים להתמקד באנשים ובמסמכים, החומרים מהם עשוי העושר.

''מרווחי מלחמה לדיבידנדים של שלום'',
שמעון ביכלר ויהונתן ניצן הוצאת כרמל ירושלים, 504 עמ'.

יואב ויכסלפיש